

λίπασμα Πελοπν. (Κερπιν.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ό-σκατο. 2) Μεταφ., ὁ ἀκάθαρτος ἄνθρωπος Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Πυλ. Τριφυλ. κ. ἄ.) : Μωρ' γοῦρ'νοσκατζίλα, νὰ βγάλῃς πρῶτα τὴ λίγδα σου καὶ στερε-νὰ ἔλα νὰν τὰ ποῦμε Γαργαλ. Συνών. γοῦροῦν-ε-ρ-ὁ-ς 2.

γουρουνόσκατο τό, πολλαχ. γοῦρ'νόσκατο Εὔβ. (Κά-ρυστ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.) γοῦρ'νόσκατου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν.) Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Παρνασσ. Σπάρτ.) γ'ρουνόσκατο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Σαηδόν.) γ'ρουνόσκατου Ἡπ. (Δωδών. Κουκούλ.) Θεσσ. (Καρυά Κρυόβρ. Συκαμν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκατό.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἔνθ' ἄν.: Γιόμισαν οἱ δρόμοι γ'ρουνόσκατα, νὰ κλείσ'τε τὰ γ'ρούνια Πελοπν. (Σαηδόν.) Πῆγα νὰ ξιαρίσου τοῦ γ'ρουνουκόμασου κὶ μ' ἔφαγι ἡ βρωῖμα ἄτ' τὰ γ'ρουνόσκατα (νὰ ξιαρίσου = νὰ καθαρίσω) Θεσσ. (Κρυόβρ.) || Φρ.

Κἄτι γροῦζει μέσ'ς τὸ βάτο. | Γουρουνόσκατο καὶ φά' το Κεφαλλ.

Τ' εἶνι σήμυρα; — Σαββάτου! | Γουρουνόσκατου κὶ φά' του

Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ. φρ.

Ὁ Φλεβάρης κὶ ἡ φλεβίσση, | γ'ρουνόσκατο θὰ μυρίση (δηλ. ἡ κακοκαιρία δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) || Ἄσμ.

Σ'κόθ'κα τὸ Σαββάτο | σᾶν τρατ' βαρβᾶτο

γοῦρ'νόσκατο καὶ φά' το

Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. γοῦροῦν-ο-κα-βα-λλ-ί-να, γοῦροῦν-ο-κά-βα-λλ-ο, γοῦροῦν-ο-κο-π-ρι-ά, γοῦροῦν-ο-κο-μ-ού-λα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ή, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-δα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-λα 1, γοῦροῦν-ο-φ-ού-σ-κι.

γουρουνοσκάφη ἡ, ἐνιαχ. γ'ρουνόσκαφη Ἑρεικ. Μα-θράκ. Ὁθων.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκάφη.

Σκάφη ἐντὸς τῆς ὁποίας τρώγουν οἱ χοῖροι ἔνθ' ἄν.: Ἐνα καϊκόπ'λο ἔχεις μεγάλο σὰ μὲν γ'ρουνόσκαφη! Ἑρεικ.

γουρουνοσκότωμα τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσκοτώματα τά, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοῦροῦν-ο-σ-κο-τ-ώ-νω.

Αἱ Ἀπόκρεω, κατὰ τὰς ὁποίας σφάζονται οἱ χοῖροι ἔνθ' ἄν.: Τότε τὰ γοῦρ'νοσκοτώματα νὰ ῥθῇς νὰ φᾶμε καὶ γοῦρ'νοκόφιδα Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-β-δο-μ-ά-δα.

γουρουνόσκυλλο τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νόσκυλλο Πελοπν. (Βερεστ.) γοῦρ'νόσ'λλου Μακεδ. (Πιερ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκυλλί.

1) Κυνηγετικὸς κύων χρησιμοποιούμενος εἰδικῶς διὰ τὴν θήραν ἀγριοχοίρων Μακεδ. (Πιερ. κ. ἄ.) 2) Κατὰ πληθ., οἱ χοῖροι καὶ οἱ σκύλλοι ὁμοῦ Πελοπν. (Βερεστ.): Μαζεῦ-σονται οὐλα τὰ γοῦρ'νόσκυλλα μέσ'ς τῇ δικῇ μας αὐλή.

γουρουνόσπηλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσπηλιὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) γοῦρ'νοσπ'λιὰ Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπηλιὰ.

Σπήλαιον χρησιμεῖον ὡς κατοικία τῶν χοίρων ἔνθ' ἄν.: Σ' τὰ παλαιὰ χρόνια ἔτανε ἀγέλες ἀπὸ γ'ρούνια, ποὺ τ'

νύχτα τὰ κλοῦσανε ἔς τσι γοῦρ'νοσπ'λιές Σκυρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γοῦρ'νοσπηλιὰ Πε-λοπν. (Γορτυν. Ξηροκ. Τριφυλλ.) Γοῦρ'νοσπηλιὰ Στερελλ. ('Αμφιλοχ.) Γουρουνόσπ'λιές Στερελλ. (Σιβ.)

γουρουνόσπιτο τό, Σκυρ. γοῦρ'νόσπ'του Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπῖτι.

1) Οἰκίσκος πρὸς διαμονὴν χοίρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Μεταφ., οἰκο-γένεια τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν Σκυρ. Συνών. γαιδοῦρο-σό-γο, γομαρο-σό-ι, μουλα-ρό-σό-γο, σκυλλό-σό-γο, σκυλλο-σό-ι.

γουρουνόσταβλος ὁ, Λεξ. Βάιγ. Ψύλλ. Μπριγκ. γ'ρουνόσταβλους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταβλος. Ὁ τύπ. γοῦροῦν-ο-σταβλος καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

Γοῦροῦν-ο-σπιτο 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα.

γουρουνόσταλξ τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσταλξὸ Πελοπν. (Αἰγ. Ἀχαῖα).

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλξ.

1) Γοῦροῦν-ο-σπιτο, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Τόπος ἀκάθαρτος ἔνθ' ἄν.

γουρουνόσταλός ὁ, ἀμαρτ. γοῦρουνόσταλος Λεξ. Αἰν. Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλός.

Τόπος σκιερὸς ὅπου καταφεύγουν οἱ χοῖροι κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θέρους.

γουρουνόστάσι τό, ἐνιαχ. γοῦρουνόστάσιο Ν. Ἑστ. 21 (1937), 20 γοῦρουνόστασιὸ Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.) γοῦρ'νοστάσιον Μακεδ. (Δάφν.) γοῦρ'νοστάσι' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-στάσι. Πβ. γαιδοῦρο-στάσι, γομαρο-στάσι.

Τόπος διαμονῆς χοίρων, τόπος ἀκάθαρτος ἔνθ' ἄν.: Γοῦρ'νοστάσι' γιν'ᾷ ἡ αὐλή μας μὲ τούτ' τ' βρογχή Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τραπέξι εἶν' αὐτὸ ἡ γοῦρουνόστάσι; Ν. Ἑστ., ἔνθ' ἄν.

γουρουνόστρατα ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νόστρατα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ στράτα.

Δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον διέρχονται χοῖροι, δρόμος ἀκά-θαρτος ἔνθ' ἄν.

γουρουνόσύνκωτο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) γοῦρ'νοσύνκωτο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Διβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ. ἄ.)

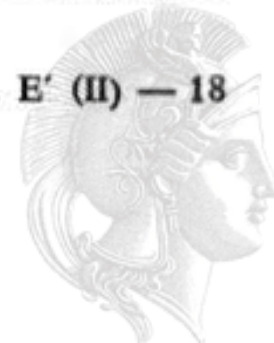
Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ συνκώτι.

Τὸ συνκώτι τοῦ χοίρου ἔνθ' ἄν.: Μοῦ ἔψησε ἔς τὴ θράκα λιγούλι γοῦρ'νοσύνκωτο, ποὺ θαρπάηκε ἡ καρδιά μου Πελοπν. (Γαργαλ.) Κατεβάσ'τε το τώρα ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ γοῦρ'νοσύνκωτο, ν' ἀλειψτοῦμε κᾶνα μεζέ Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόσύννη ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ. Χώρα Τριφυλ.) γοῦρ'νοσύννη Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι.

Ἀπρεπὴς συμπεριφορὰ ἔνθ' ἄν.: Τί γοῦρ'νοσύννη ἦταν

αὐτὴ πού ἔδειξε προχτές! Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.) Συνών. ἀγένεια, ἀπανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαιδοῦ-
ριὰ 2, γαιδοῦριλίκι, γαιδοῦροσύνη, γαι-
δοῦρότη, γομαριὰ 3, γομαρίλα 2, γου-
ρουνιά, γυφτιὰ 4, γυφτίλα 2, γυφτιλίκι 2,
γύφτισμα, χωριατιά, ἀντών. εὐγένεια.

γουρουνοσφαγή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαγή Πελοπν. (Γορτυν.) Κ. Μαρίν., Ν. Ἑστ. 15 (1934), 157.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαγή.

Ἡ σφαγή τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γουρ'-
νοσφαγῆς καὶ στερνά 'ς ὅλα τὰ σπίτια ἢ χαμωκέλλες ἀρχι-
νᾶνε νὰ κόβουν ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χοιρινὸ Κ. Μαρίν.,
ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσφάγια τά, Πελοπν. (Βούρβουρ. Γεράκ. Κυνουρ. Συκέα Λακων.) γουρ'νοσφάγια Πελοπν. (Ἀνώγ. Ἀράχ. Ἀρν. Ζελίν. Καμίν. Παλαιοχ.) γ'ρουνοσφάγια Πελοπν. (Πετρίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάγια.

Ἡ ἐποχή κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοὶ σφάζουν τοὺς χοί-
ρους ἐνθ' ἄν. : Θὰ ῥθοῦνε τὰ γουρ'νοσφάγια, νὰ σφάζουμε
τὰ χοίρ'να Πελοπν. (Παλαιοχ.) Τώρα 'ς τὰ γουρουνοσφά-
για τ' ἄγιο-Φιλίππου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὰ γουρουνο-
σφάγια δίνουνε εὐκαιρία γιὰ μεγάλο γλέντι Πελοπν. (Ἀράχ.)

γουρουνοσφάγισμα τό, ἀμάρτ. γουρουνοσφαῖσμα-
τα τά, Πελοπν. (Ἀναβρ. Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. γουρουνοσφάζω.

Πληθ., ἡ περίοδος τῶν Ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
σφαξιά.

γουρουνοσφαξιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαξιά Πελοπν. (Μεσσην.) Πληθ. γουρ'νοσφαξές Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'-
νοσφαξές Πελοπν. (Βερεστ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαξιά.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεων, κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. : Φόντε ἦταν οἱ γουρ'νοσφαξές,
οὐλο γλέντια ἔχαμε Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. γουρο-
ναποκριὰ, γουρουνοβδομάδα, γουρουνο-
κυριακή, γουρουνοσκότωμα, γουρουνο-
σφάγισμα, γουρουνοσφάξιμο, χοιρο-
σκοτώματα, χοιροσφάγια, χοιροσφαγίες,
χοιροσφάγισμα.

γουρουνοσφάξιμο τό, ἐνιαχ. γουρουνοσφαξίματα τά,
Πελοπν. (Μεσσην.) γουρ'νοσφαξίματα Πελοπν. (Κορών.)
γ'ρουνοσφαξίματα Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάξιμο.

Γουρουνοσφαξιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ἐκεῖ
'ς τὰ γουρ'νοσφαξίματα νὰ ἰδῆς τί γίνεται Πελοπν.
(Κορών.) Τὰ γουρουνοσφαξίματα σφάχνει ὁ καθένας τὸ
θρεφτό του Πελοπν. (Μεσσην.) Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ γ'ρουνο-
σφαξίματα τσαὶ τελειώνουμε τὴ Λαβρὴ Πελοπν. (Καρδαμ.)

γουρουνοσφάχτης ὁ, Γ. Σφακιανάκ., Ν. Ἑστ. 24
(1938), 1169

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάχτης.

Ὁ σφαγεὺς χοίρων: Κατέβηκε μὲ τὸ μαχαίρι 'ς τὰ δόντια
ἕνας γουρουνοσφάχτης.

γουρουνοτηγανιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νουτηγανιά Μα-
κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κοζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τηγανιά.

Τεμάχια χοιρείου κρέατος τηγανισμένα ἐνθ' ἄν. : Ἐλα
νὰ σὶ φκειάξου γουρ'νουτηγανιά νὰ φᾶς Μακεδ. (Γήλοφ.)
Ὅταν ἐρχονται πού τὴν ἱκκλησιά, τρώει γουρ'νουτηγανιά
Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γουρουνοκαγιαναῖς, τη-
γανιά.

γουρουνοτόμαρο τό, πολλαχ. γουρ'νοτόμαρο Εὐβ.
(Κάρυστ. Μετόχ.) Θράκ. (Σκόπελ.) Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. Φιγάλ.
κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. γουρ'νοτόμαρου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
Ἡπ. (Κόνιτς.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δα-
σοχώρ. Δεσκάτ. Ἐλάτ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) γ'ρουνοτόμαρο Πελοπν. (Κάμπος
Λακων. Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τομάρι.

1) Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου πολλαχ. : Τὸ δικό μου τὸ ζυγο-
λοῦρι εἶναι ἀπὸ γουρ'νοτόμαρο Εὐβ. (Κάρυστ.) Τοῦ γουρ'-
νοτόμαρου τοῦ κἀναμι τσαρούχια Μακεδ. (Ἐλάτ.) Ἐκαμε
τὸ γ'ρουνοτόμαρο λασίες (=λωρίδας) Πελοπν. (Καρδαμ.) ||
Παροιμ. Τὸ γουρ'νοτόμαρο ποτὲ δὲ γίνεται λαδοδέματο
(ἢ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀγαθὴν) Εὐβ. (Με-
τόχ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. γου-
ρουνάσκι, γουρουνοδέρματο, γουρουνο-
περιλογή, γουρουνόπετσα 1, γουρουνοπέ-
τσι, χοιροδέρματο, χοιροπέτσι. 2) Μεταφ. :
α) Βρωμερὸς ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀπάστρε-
τος 1, ἄπαστρος 1, γουρουνοπόδαρος 2,
ἀντών. παστρικὸς. β) Ἀγενής, ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος
ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γουρουνάν-
θρωπος 2.

γουρουνότοπος ὁ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τόπος.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
καλύβα.

γουρουνότριχα ἡ, σύνθηθ. γουρ'νότριχα Εὐβ. (Βρύς.)
Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Γαλατ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) — Λεξ. Δημητρ. γ'ρουνό-
τριχα Ἡπ. (Δωδών. Ξηροβούν.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) Θράκ.
(Αὐδήμ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τρίχα. Ὁ τύπ. γου-
ρουνότριχα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ τρίχα τοῦ χοίρου σύνθηθ. : Τὸ γουροῦνι φόντε τὸ σφά-
ζουμε καὶ τὸ ζεματᾶμε, παίρνουμε τίς γουρουνότριχες
Πελοπν. (Γαργαλ.) Μαλλιά εἶν' αὐτὰ ἢ γουρουνότριχες;
Ἀθῆν. Ἐχει κατὶ γένεια σὰ γουρουνότριχες Χίος. Σὰ γουρ'-
νότριχες εἶμι χουντρά τὰ θ'κὰ σ' τὰ μαλλιά Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Καμπόσα πρόβατα ἔχ'ν γ'ρουνότριχα Θεσσ. (Ἀετό-
λοφ.) Βούρτσα ἀπὸ γουρουνότριχα Ἀθῆν. || Φρ. Παρὰ μία
γουρουνότριχα (παρ' ὀλίγον) Λεξ. Βλαστ. 508. || Παροιμ.

Ἄν ἡ γουρουνότριχα γενῇ γενῇ κιλὸ μετᾶξι,
καὶ τοῦ χωριάτη τὸ παιδί θὰ 'χῃ ἀνθρωπιά καὶ τάξη
(αἱ εἰς ταπεινὴν καταγωγὴν ὀφειλόμεναι ἔξεις δὲν ἐξαλεί-

